

Arrest

nr. 158 175 van 10 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 17 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juni 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KLOECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 april 2015 dient de verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Nadat vastgesteld was dat de verzoekster en haar kinderen de Schengenstaten hadden betreden met een door Frankrijk afgegeven visum type C, richten de Belgische autoriteiten op 17 april 2015 een overnameverzoek aan de Franse autoriteiten, dit in uitvoering van artikel 12.4. van de Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking), hierna: de Dublin-III-Verordening genoemd.

Op 18 juni 2015 stemmen de Franse autoriteiten uitdrukkelijk in met de overname, dit in toepassing van de artikelen 12.2. en 12.4. van de Dublin-III-Verordening.

Op 26 juni 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) om de verzoekster en haar kinderen in toepassing van de criteria van de Dublin-III-Verordening over te dragen aan de Franse autoriteiten en hen het verblijf te weigeren met bevel om zich binnen de zeven dagen naar Frankrijk te begeven alwaar zij zich op de luchthaven Charles De Gaulles in Parijs moeten aanbieden in de 'préfecture du Val de Marne'.

Het besluit van de gemachtigde wordt geformaliseerd in een "*beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten*", die op 26 juni 2015 aan de verzoekster wordt ter kennis gebracht onder de vorm van een bijlage 26quater.

Het betreft de thans bestreden akte. Zij is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : K(...) (alias FR: T(...))
voornaam : I(...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.) (alias FR: Algerije)

+3 kinderen

T(...) C(...) (°16.03.1998, (...), Algerije)

T(...) K(...) (°09.02.2000, (...), Algerije)

T(...) A(...) (°15.10.2002, (...), Algerije)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 06.04.2015 in België te zijn aangekomen. Eén dag later, vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van de Arabische Republiek Syrië (verder: Syrië) te bezitten en geboren te zijn in Latakia op 01.04.1980.

Een consultatie in de Europese visadatabank toont aan dat er voor betrokkene en haar kinderen door Frankrijk een visum werd afgeleverd door de bevoegde diplomatieke post in Oran, Algerije. De bevoegde Franse autoriteiten hebben op 18.06.2015 het overnameverzoek voor betrokkene en haar drie kinderen, T(...) C(...) (°16.03.1998), T(...) A(...) (°15.10.2002) en T(...) K(...) (09.02.2000) ingewilligd.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 07.04.2015 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is en zij nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde verder dat zij Syrië ergens in 1998 verlaten heeft per vliegtuig naar Algerije en gehuwd is met een Algerijnse man. Betrokkene verklaarde dat ze van ergens in 1998 tot ergens in 2009 in Algerije verbleef en vervolgens ergens in 2009 naar Syrië vertrok om familie te bezoeken en er gedurende vijf maanden verbleven zou hebben. Na vijf maanden zou betrokkene vanuit Syrië per vliegtuig terug naar haar man gekeerd zijn. Van november 2009 tot 28.12.2014 zou betrokkene in Algerije verbleven hebben om vervolgens vanuit Algerije te vertrekken omwille van problemen met haar man en omdat die de kinderen zou slaan. Betrokkene verklaarde dat ze vanuit Algerije met de boot naar Spanje reisde waar ze op 29.12.2014 zou zijn aangekomen. Na een verblijf van twee en halve bij vrienden in een onbekende stad zou betrokkene per bus naar Frankrijk gereisd zijn waar op 23.03.2015 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat ze daar gedurende zesentwintig dagen bij een vriendin van de vrienden uit Spanje op een onbekende plaats verbleven zou hebben alvorens vanuit Frankrijk per auto naar België te reizen waar ze op 06.04.2015 zou zijn aangekomen en één dag later het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lidstaten niet te hebben verlaten. Betrokkene verklaarde eveneens dat ze in het bezit was van een Frans visum type C dat werd

afgeleverd door de Franse ambassade in Algerije. Betrokkene verklaarde eveneens dat ze haar paspoort niet kan voorleggen aangezien dit in maart 2015 in Frankrijk werd ontvreemd.

Rekening houdende met de verklaringen van betrokkene dat ze in bezit was van een Frans visum type C uitgegeven door de Franse ambassade in Algerije maar dat haar paspoort in maart 2015 in Frankrijk ontvreemd zou zijn en de vaststelling dat uit een consultatie van de Europese Visadatabank blijkt dat aan betrokkene door de bevoegde Franse diplomatieke post in Oran, Algerije effectief een visum type C voor betrokkene en haar drie kinderen werd afgeleverd. Op basis van deze gegevens op 17 april 2015 een overnameverzoek voor betrokkene en haar drie kinderen T(...) C(...) (*16.03.1998), T(...) A(...) (*15.10.2002) en T(...) K(...) (09.02.2000) een overnameverzoek op basis van art. 12§4 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder Dublin-III-Verordening). De Franse autoriteiten⁽²⁾ willigden op 18.06.2015 dit verzoek tot overname in op basis van art.12§2 en 12§4 van de Dublin-III-Verordening voor betrokkene en haar drie kinderen. De Franse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokken in Frankrijk gekend is onder de gegevens van T(...) I(...), geboren op 01.04.1980 met het staatsburgerschap van Algerije. Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 07.04.2015 dat ze zowel over het Syrische als het Algerijnse staatsburgerschap beschikt.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Frankrijk voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Frankrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Frankrijk dan in België zou genieten. Frankrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Franse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Frankrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Franse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Frankrijk haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Franse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verbleef heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Aangezien uit de beschikbare informatie uit de Europese Visadatabank blijkt dat er een visum voor betrokkene was afgeleverd door de bevoegde Franse autoriteiten werd betrokkene gevraagd of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling of andere bepaalde redenen die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Frankrijk zouden rechtvaardigen of redenen heeft waarom zij niet naar Frankrijk kan terugkeren. Betrokkene verklaarde daarop dat het leven haar moeilijker leek in Frankrijk en dat ze daar zesentwintig dagen gewoond heeft en dat ze naar België wilde omdat ze veel goeds gehoord had over België en niet naar Frankrijk wil (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat de verklaring van betrokkene dat het leven haar moeilijker leek in Frankrijk, een zeer vage opmerking is zonder dat betrokkene concrete redenen aanhaalt waarom het leven moeilijker zou lijken in Frankrijk. Bovendien blijkt uit de verklaring van betrokkene dat het haar “moeilijker leek” hetwelk een subjectieve mening is. Het feit dat betrokkene zesentwintig dagen in Frankrijk verbleef bij een vriendin van vrienden bij wie ze eerder in Spanje verbleef, wijzigt hier niets aan. De verklaring van betrokkene dat ze veel goeds over België gehoord had, is zo blijkt uit de verklaring van betrokkene gebaseerd op wat ze heeft van “horen zeggen”. Aan dergelijke informatie kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Frankrijk omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang en van behandeling van de Franse autoriteiten kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden. Wat bovendien een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van

betrokkene naar Frankrijk dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Frankrijk (European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, "Dublin II Regulation National Report – France", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, December 2012; Bureau of Democracy, Human Rights and Labour, « Country Reports on Human Rights Practices for 2013 – France », US State Dept. Publicatie 2014 ; Salignat Claire & Véronique Planès-Boissac, 'Asylum Information Database – Country Report – France ', AIDA, 26.01.2015 ; Amnesty International Report 2014/15 « The State Of The World's Human Rights – France », publicatie 2015 ; ELENA Weekly Legal Update - 20 February 2015 – Commissioner for Human Rights Report on France – unofficial translation ; persbericht COSI, 18.06.2015, <http://www.forumrefugies.org/s-informer/communiqués/plan-migrants-et-refugies-forum-refugies-cosi-salue-l-objectif-affiche-d-ouvrir-10-000-places-supplementaires>) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Frankrijk of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Frankrijk automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Frankrijk dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Dat betrokkene bij een overdracht aan Frankrijk in het kader van de Dublin-Verordening geen opvang zou krijgen of daar geen recht op zou hebben zoals bepaald in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 blijkt alleszins niet uit een analyse van de aangehaalde rapporten. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat , die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-III-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te dergelijke structurele tekorten vertonen waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de aangehaalde informatie echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Frankrijk zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van het hierboven aangehaalde rapport kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Frankrijk autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van de desbetreffende rapporten wordt in bijlage aan het administratief dossier

van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze informatie en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de autoriteiten Franse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Frankrijk er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Franse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. De Franse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie (03) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig en gehuwd is en verklaarde dat zij geen familie in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Betrokkene verklaarde wel dat zij samen met haar drie kinderen, T(...) C(...) (°16.03.1998), T(...) A(...) (°15.10.2002) en T(...) K(...) (09.02.2000) in België asiel aanvraag (DVZ vraag, 16). Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat dat er zowel voor betrokkene als haar drie kinderen, T(...) C(...) (°16.03.1998), T(...) A(...) (°15.10.2002) en T(...) K(...) (09.02.2000) sinds 18.06.2015 een overnameakkoord is van de bevoegde Franse autoriteiten op basis van art. 12§2 en 12§4 Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, stelde betrokkene dat ze in haar kenniskring vernomen had dat België vlug verblijfsvergunning aflevert en dat ze naar België gekomen is omdat haar man de kinderen sloeg (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot de opgegeven redenen om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt betrokkene in haar kenniskring vernomen zou hebben dat België vlug verblijfsvergunningen zou afleveren. Betrokkene baseert zich hierbij op informatie die ze vernomen heeft van derden. Aan dergelijke informatie die men verkregen heeft via derden kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Er dient verder te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar betrokkene asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, op basis van wat ze via derden heeft vernomen, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen. Met betrekking tot de verklaring dat ze naar België gekomen is, omdat haar man de kinderen sloeg, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op het inhoudelijke karakter van de asielaanvraag waarom betrokkene het land waarvan zij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar zij haar gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen voor de asielaanvraag worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag wordt vastgesteld.

Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat deze goed is (DVZ, vraag 35). Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde redenen of elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene of haar kinderen niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder geen gegronde redenen of elementen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene of haar kinderen zouden lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zouden lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van

overname, in casu Frankrijk. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Frankrijk, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art.10, art.11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van art. 12§2 en art. 12§4 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking). Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moeten de betrokkene en haar drie kinderen het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij zij beschikken over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij zich met haar drie kinderen aan te bieden bij de bevoegde Franse autoriteiten op de luchthaven Charles-de-Gaulle in Parijs om zich vervolgens aan te bieden in de “*préfecture du Val de Marne*”⁽⁴⁾

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft immers tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Betrokkene verklaarde inderdaad dat ze in het bezit was van een Frans visum type C dat werd afgeleverd door de Franse Ambassade in Algerije. Betrokkene verklaarde echter eveneens dat ze haar paspoort niet kon voorleggen aangezien dit in maart 2015 in Frankrijk werd onttrokken. Verwerende partij heeft hieropvolgend de Europese Visadatabank geconsulteerd, hetgeen bevestigde dat aan betrokkenen door de bevoegde Franse diplomatieke post in Oran een visum type C werd afgeleverd. Op basis van deze gegevens werd op 17/04/2015 een overnameverzoek voor betrokkene en haar drie kinderen aan Frankrijk gericht. De Franse autoriteiten willigden op 18/06/2015 dit verzoek tot overname in.

Nergens in de bestreden beslissing vermeld(sic) verwerende partij echter de geldigheidsdata van het afgeleverde visum, noch blijkt uit de bestreden beslissing dat zij zich hieromtrent informeerden.

Nochtans is dit cruciaal om te kunnen beoordelen of verwerende partij gewettigd was om de bestreden beslissing uit te vaardigen, zoals zij in casu hebben gedaan. Art. 12, 4., 2e lid van de Dublin III Verordening stelt immers dat “wanneer de verzoeker houder is van één of meer verblijfstitels die meer dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die meer dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, en hij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming is ingediend, verantwoordelijk.”

Doordat verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden met de vervalltermijn van de in casu afgeleverde visa, heeft deze duidelijk niet aan een afdoende feitenvergaring gedaan. Verzoekster kan aan de hand van de bestreden beslissing niet afleiden of haar gegevens correct en wettig werden beoordeeld en of dat de overheid op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen. De bestreden beslissing getuigt bijgevolg van een grootse onzorgvuldigheid en de er in opgenomen motivatie is dan ook geenszins afdoende.

In casu werd hierdoor o.a. het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden daar dit inhoudt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient met andere woorden te stoeien op een correcte feitenvinding. (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411.) Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt tevens in dat de overheid zich vergewist van de situatie waarin verzoekster zich bevindt en zich hieromtrent afdoende informeert.

Ook inzake de materiële motiveringsplicht dient met name te worden nagegaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101 624)

Wanneer de administratie een beslissing neemt in bestuurlijke zaken, dan dient zij dit logischerwijs te doen op basis van een voldoende onderbouwde beslissing.

Verwerende partij heeft aldus de zorgvuldigheidsplicht, alsook de formele en de materiële motiveringsplicht geschonden door geen rekening te houden met de geldigheidsdata van de afgeleverde visa en dienaangaande niet aan afdoende feitenvergaring gedaan te hebben.

Een dergelijke beslissing wordt niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd.”

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De hierboven beschreven uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de verzoekster slechts een deel van de formele motivering van de bestreden akte viseert, met name daar waar de gemachtigde vaststelt dat de verzoekster in het bezit was van een Frans visum type C op basis waarvan aan de Franse autoriteiten een overnameverzoek werd gericht in toepassing van artikel 12.4. van de Dublin-III-Verordening. De uitdrukkelijke aanvaarding door de Franse autoriteiten van de overname op grond van artikel 12.2. en 12.4. van deze Verordening, wordt niet bij het middel betrokken.

De aldus geviseerde motieven van de bestreden akte zijn de volgende:

“Betrokkene verklaarde eveneens dat ze in het bezit was van een Frans visum type C dat werd afgeleverd door de Franse ambassade in Algerije. Betrokkene verklaarde eveneens dat ze haar paspoort niet kan voorleggen aangezien dit in maart 2015 in Frankrijk werd ontvreemd.

Rekening houdende met de verklaringen van betrokkene dat ze in bezit was van een Frans visum type C uitgegeven door de Franse ambassade in Algerije maar dat haar paspoort in maart 2015 in Frankrijk ontvreemd zou zijn en de vaststelling dat uit een consultatie van de Europese Visadatabank blijkt dat aan betrokkene door de bevoegde Franse diplomatieke post in Oran, Algerije effectief een visum type C voor betrokkene en haar drie kinderen werd afgeleverd. Op basis van deze gegevens op 17 april 2015 een overnameverzoek voor betrokkene en haar drie kinderen T(...) C(...) (°16.03.1998), T(...) A(...) (°15.10.2002) en T(...) K(...) (09.02.2000) een overnameverzoek op basis van art. 12§4 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder Dublin-III-Verordening)."

De verzoekster betwist niet dat zij in het bezit was van een Frans visum type C, afgeleverd door de bevoegde diplomatieke post in Oran, Algerije. De niet betwiste vaststellingen in de bestreden akte en de vermelding dat een overnameverzoek werd gericht aan de Franse autoriteiten in toepassing van artikel 12.4. van de Dublin-III-Verordening, zijn dan ook afdoende nu de verzoekster in de bestreden akte zelve de motieven kan aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582). De Raad benadrukt dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet inhoudt dat het bestuur ook de motieven van de opgegeven redenen moet vermelden. De gemachtigde dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de hij voor elke overweging in zijn beslissing ook "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Evenmin is vereist dat de juridische grondslag, *in casu* artikel 12.4. van de Dublin-III-Verordening, integraal wordt geciteerd. Uit de vaststelling dat er een visum type C werd afgeleverd door Frankrijk en dat op grond van dit visum om de overname werd verzocht in toepassing van artikel 12.4. van de Dublin-III-Verordening volstaat genoegzaam om te begrijpen dat de Belgische autoriteiten zich op grond van het voormelde artikel niet bevoegd achten voor de behandeling van de asielaanvraag, hetgeen meteen impliceert dat het visum niet meer dan zes maanden is verlopen.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, ligt niet voor.

In de mate dat de verzoekster met haar kritiek betreffende de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht betwist dat de gemachtigde zich niet voldoende heeft geïnformeerd omtrent het afgeleverde visum en dat hij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Belgische autoriteiten opzoeken hebben verricht via de Europese Visadatabank. De resultaten van deze opzoeken bevinden zich in het administratief dossier en hieruit blijkt tevens dat zij werden aangehecht aan het overnameverzoek dat de Belgische autoriteiten op 17 april 2015 richtten aan hun Franse collega's. Uit de resultaten van de Visadatabank blijkt duidelijk dat de verzoekster en haar kinderen houder waren van een visum type C met een geldigheidsduur van 90 dagen. Eveneens blijkt hieruit dat de betrokken visums werden aangevraagd op 1 december 2014 (verzoekster zelf) resp. 2 december 2014 (de twee jongste kinderen) en 1 maart 2015 (het oudste kind). Het is derhalve feitelijk onmogelijk dat de geldigheidsduur van de visums van de verzoekster en haar kinderen, los van de vraag wanneer zij precies de grens hebben overschreden, op datum van de asielaanvraag (7 april 2015) reeds meer dan zes maanden was verlopen.

Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zouden steunen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet. Evenmin wordt de schending van enig ander algemeen rechtsbeginsel of beginsel van behoorlijk bestuur aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekster zich op een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te New York en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekster zet dienaangaande het volgende uiteen:

“Verzoekende partij zal worden blootgesteld aan een reëel risico in Frankrijk geen opvang te krijgen gelet op de uiterst beperkte opvangmogelijkheden, en dit naast het onredelijk lang moeten wachten op de behandeling van de asielaanvraag. (Bron: informatie Frankrijk uit European Council on Refugees and Exiles, Asylum Information Database, National Country Report : France, 26/01/2015, available at : <http://www.refworld.org/docid/55224d984.html>)

Als asielzoekers zal het gezin immers geconfronteerd worden met een structureel tekort aan opvangplaatsen. Uit het aangehaalde rapport blijkt dat in 2014 slechts 38% van de asielzoekers een opvangplaats had. Wat de noodopvang betreft blijkt uit de info ook dat er een verzadiging is en dat de mensen op straat terecht komen, zelfs de meest kwetsbaren.

“In addition to several administrative difficulties linked to the delays in processing the requests (mostly for the healthcare scheme, see section C “Healthcare”), the biggest impediment to access material reception conditions is the structural lack of places in regular reception centres. Indeed, at the end of 2014, 25 689 places were expected to be available (some of these places open early 2015) in regular reception centres (CADA), while France had registered 64 536 asylum requests (adults and children, only 38% of the people entitled to accommodation in a regular reception centre had been able to access such a centre in 2014. In 2013, 19 008 asylum seekers were housed in a CADA centre out of 59 327 asylum seekers entitled to the reception scheme.”

“The number of reception centres is therefore clearly not sufficient for the French scheme to provide access to housing to all the asylum seekers who should benefit from it in accordance with the Reception Conditions Directive. As of 31 December 2013, 15.000 asylum seekers were on a priority waiting list to obtain a place in a CADA reception centre, amounting to an average waiting period of 12 months. Despite significant efforts by public authorities who decided to create 4,000 additional CADA places by December 2014 and 5000 additional places by 2017, the facilities of the National Asylum Scheme (DNA) remain inadequate, in comparison to the number of asylum applications registered by OFPRA. »

“In case of a shortage of places, asylum seekers may have no other solutions than relying on night shelters or living on the street. »

« On 31 December 2013, there were 15,000 asylum seekers on a priority waiting list to obtain a place in a CADA reception centre, amounting to an average waiting period of 12 months.²⁷³ Until they obtain a place, they are housed in emergency facilities (centres or hotels) or have to live on the streets. »

(Bron: informatie Frankrijk uit European Council on Refugees and Exiles, Asylum Information Database, National Country Report : France, 26/01/2015, available at : <http://www.refworld.org/docid/55224d984.html>)

Deze vaststellingen zijn dreigen de fysieke en psychische integriteit van verzoekster en haar kinderen ernstig in het gedrang te brengen. Slechte en onaangepaste omstandigheden kunnen ernstige trauma's veroorzaken bij kinderen. De huidige stand van zaken in Frankrijk houdt immers een reëel risico in het recht om een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid te schenden en maakt derhalve een onmenselijke en vernederende behandeling uit die ingaat tegen art. 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

Bovendien – en niet in het minst – benadrukt verzoekster dat zij vergezeld wordt door haar drie minderjarige kinderen.

Verzoekster stelt tevens vast dat DVZ geen enkel onderzoek heeft gevoerd of de nodige inlichtingen heeft vergaard - laat staan de nodige garanties heeft bekomen - vanuit Frankrijk dat verzoekster samen met haar drie minderjarige kinderen wel degelijk ter plaatse zouden kunnen worden opgevangen in een

opvangcentrum. Zodoende is niet concreet nagegaan, rekening houdend met de specifieke individuele situatie van verzoekster, met name dat zij vergezeld wordt door drie minderjarige kinderen, of het gezin eenmaal ter plaatse aangekomen zal kunnen worden opgevangen in voorzieningen en omstandigheden aangepast aan de leeftijd van de minderjarige kinderen. (RVV 10 december 2014, nr.: 134.880)

Sterker nog, uit niets blijkt dat de Gemachtigde concreet oog heeft gehad voor het belang van de drie minderjarige kinderen. De dubbele kwetsbaarheid van de kinderen, als asielzoekers en als kinderen, en hun specifieke noden blijken simpelweg geen overweging te hebben gevormd in de besluitvorming. (RVV 10 december 2014, nr.: 134.880)

Verzoekster wijst in dit verband tevens naar het arrest Tarakhel t. Zwitserland van het EHRM, nr. 29214/12. Voor het EVRM is 'de mogelijkheid' geen opvang te krijgen voldoende, en die mogelijkheid bestaat in de Franse context wel degelijk, dus rust er op DVZ een positieve verplichting om op voorhand duidelijkheid te krijgen omtrent de woonsituatie van verzoekster met haar kinderen.

"120. In the present case, as the Court has already observed (see paragraph 115 above), in view of the current situation as regards the reception system in Italy, and although that situation is not comparable to the situation in Greece which the Court examined in M.S.S., the possibility that a significant number of asylum seekers removed to that country may be left without accommodation or accommodated in overcrowded facilities without any privacy, or even in insalubrious or violent conditions, is not unfounded. It is therefore incumbent on the Swiss authorities to obtain assurances from their Italian counterparts that on their arrival in Italy the applicants will be received in facilities (...)"

Ook in deze zaak hield het Hof rekening met de discrepantie tussen het aantal beschikbare plaatsen en het aantal ingediende asielaanvragen, alsook met de bestaande wachtlijsten.

In het kader van deze algemene problematiek van opvangcapaciteit, oordeelde het EHRM dat een aantal concrete waarborgen moeten worden verkregen over de opvang van minderjarige asielzoekende kinderen, ongeacht of zij begeleid worden door hun ouders. Het EHRM stelt dat het aan de Zwitserse overheden toekomt om de nodige waarborgen van de Italiaanse overheden te verkrijgen dat bij aankomst in Italië, ten eerste, het betrokken gezin zal worden opgevangen in voorzieningen en omstandigheden aangepast aan de leeftijd van de kinderen, en dat, ten tweede, de familie bijeen zal kunnen blijven.

Een overdracht zonder eerst deze individuele waarborgen te hebben ontvangen van de Italiaanse overheden, zou een schending betreffen van art. 3 EVRM.

Verzoekster stelt vast dat zij geen verdere details heeft verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij met haar kinderen zal worden opgevangen (met name gedetailleerde en betrouwbare informatie over het exacte adres van de opvangstructuur, de gepastheid van de opvang in het kader van de leeftijd van de kinderen). Zij kan enkel vaststellen dat de Gemachtigde louter op zeer algemene wijze de opvangmogelijkheden in Frankrijk heeft beoordeeld ondanks het feit dat het hierboven besproken rapport wel degelijk een structureel gebrek aan beschikbare opvangplaatsen aan de kaak stelt.

Ook het Hof van Justitie heeft in een arrest van 21 december 2011, C-411/10) geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers aan de "verantwoordelijke lidstaat" in de zin van de verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling."

3.2.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoekster in de aanhef een schending vermeldt van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat zij verzuimt om hieromtrent enige toelichting te verschaffen. De kritiek dat er geen onderzoek werd gevoerd laat staan de nodige garanties werd bekomen dat de verzoekster en haar

kinderen opvang zullen krijgen in Frankrijk en de kritiek dat de verweerder geen oog heeft gehad voor het belang van de minderjarige kinderen, kan niet in verband worden gebracht met de formele motiveringsplicht, terwijl uit het verdere betoog zoals uiteengezet in het verzoekschrift blijkt dat deze elementen worden aangehaald ter ondersteuning van de grief inzake artikel 3 van het EVRM. De verzoekster werkt enkel de tevens aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM concreet uit, docht zij laat na te verduidelijken op welke wijze de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden.

Het middel is derhalve op dit punt onontvankelijk.

3.2.2. In verband met de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betoogt de verzoekster dat zij in Frankrijk geen opvang zal kunnen verkrijgen, gelet op de beperkte opvangmogelijkheden voor asielzoekers in Frankrijk en dat ze bovendien onredelijk lang zal moeten wachten op de behandeling van haar asielaanvraag. Als bron voor haar bevindingen verwijst ze hierbij naar de European Council on Refugees and Exiles, Asylum Information Database en meer bepaald het *“National Country Report – France”* van 26 januari 2015. Ze betoogt dat uit dit rapport blijkt dat in 2014 slechts 38% van de asielzoekers een opvangplaats hadden en dat zelfs de meest kwetsbare profielen op straat terecht kwamen. Daarna benadrukt ze dat ze vergezeld wordt door haar drie minderjarige kinderen. Ze stipt aan dat de verweerder geen garanties heeft gevraagd aan Frankrijk en dat het dus helemaal niet zeker is dat er opvang en dan nog wel aangepaste opvang voor haar en haar kinderen ter beschikking zal zijn. De verzoekster verwijst hierbij naar het arrest Tarakhel en stelt dat het EHRM heeft aangestipt dat de mogelijkheid geen opvang te zullen verkrijgen volstaat om garanties te moeten vragen. Ze meent dat er op de verweerder aldus een positieve verplichting rust om op voorhand duidelijkheid te verkrijgen omtrent hun woonsituatie. Hieruit besluit ze dat een overdracht zonder eerst voorafgaande individuele garanties van Frankrijk een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § § 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § § 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008,

Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, § § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 293 en 388). Dit wordt niet betwist door de verwerende partij nu zij zelf in de bestreden beslissing stelt dat elke lidstaat er toe gehouden is te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden in strijd met artikel 3 van het EVRM.

In casu, stelt zich vooreerst de vraag of Frankrijk te kampen heeft met uiterst beperkte opvangmogelijkheden.

Uit de bestreden akte blijkt dat de gemachtigde zich net als de verzoekster gebaseerd heeft het National Country Report – France van 26 januari 2015 en naast een aantal oudere rapporten ook nog verwijst naar een rapport van Amnesty International, report 2014-2015 “*The state of the World’s Human Rights – France*” (publicatie 2015), de Elena Weekly Legal Update van 20 februari 2015 – Commissioner for human rights report on France en een persbericht COSI van 18 juni 2015. In tegenstelling tot de verzoekende partij heeft de gemachtigde zich echter op het standpunt gesteld dat uit al deze rapporten niet blijkt dat er geen opvangmogelijkheden zouden zijn.

De Raad is van oordeel dat uit een analyse van de aangehaalde rapporten, waaronder het National Country Report – France van 26 januari 2015 blijkt, zoals de verzoekster terecht aanhaalt, dat een tekort aan opvangplaatsen een groot probleem vormt in Frankrijk. Er wordt wel aangegeven dat Frankrijk inspanningen levert om bijkomende opvangcapaciteit te creëren. Hoewel er in het algemeen een tekort aan opvangplaatsen is in “*the regular reception centers (CADA)*”, blijkt evenwel dat er in de CADA voorrang dient te worden gegeven aan o.a. gezinnen met kinderen (“*According to the circular of 3 May 2007 on the missions assigned to CADA centres, 274 the persons who should benefit from priority admission to these centres are: newly arrived asylum seekers (at the first stages of the procedure); families with children, single women, persons joining asylum seekers already accommodated in a reception centre (spouse, dependent parents, grandparents and children), single young adults, young applicants who have been declared adults following an age assessment; asylum seekers with health problems with a medical notice and finally those who have been flagged by the Ministry of Foreign Affairs.*” – AIDA rapport France p.60). Tevens blijkt ook dat Frankrijk om een tekort aan opvangplaatsen

te compenseren, een systeem van “*emergency facilities*” kent, waarbinnen asielzoekers worden opgevangen zoals o.m. hotelkamers, flats, ...

Anders dan wat de verzoekster voorhoudt blijkt dan ook niet dat voor haar specifieke situatie, dit is eerste asielaanvraag van een alleenstaande vrouw met minderjarige kinderen, er geen afdoende opvangmogelijkheden zijn in Frankrijk. De verzoekster en haar kinderen vallen immers onder nagenoeg alle categorieën die aldaar voorrang krijgen voor opvang.

Waar de verzoekster verwijst naar de zaak Tarakhel en wijst op haar kwetsbaar profiel doordat zij een gezin met drie minderjarige kinderen vormt en waar zij meent dat op de verweerder een positieve verplichting rust om bijkomende garanties inzake aangepaste opvang te vragen aan Frankrijk in verband opvang, is de Raad van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen getransponeerd worden op de onderhavige zaak. *In casu* wordt niet ontkend dat de verzoekster als alleenstaande met drie minderjarige kinderen een kwetsbaar profiel heeft. Evenwel kan de situatie van Italië geenszins vergeleken worden met de situatie van Frankrijk. Zoals hiervoor werd besproken kan voor Frankrijk bezwaarlijk gesteld worden dat er geen opvangmogelijkheden zijn of dat de familie dreigt uit elkaar te worden gerukt of terecht te komen in opvang die helemaal niet geschikt is voor een gezin met kinderen. Evenmin komt uit een lezing van de door de verzoekster voorgelegde stukken een onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen van asielzoekers in Frankrijk naar voren.

Bovendien blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier dat de Franse autoriteiten het overnameverzoek van de Belgische autoriteiten uitdrukkelijk heeft ingewilligd. In het overnameverzoek gericht aan de Franse autoriteiten wordt zeer duidelijk vermeld dat de verzoekster vergezeld werd door drie minderjarige kinderen. Uit het akkoord van Frankrijk blijkt dat zij op de hoogte zijn van het gegeven dat de verzoekster vergezeld wordt door haar minderjarige kinderen. Het akkoord vermeldt niet enkel de modaliteiten van overdracht doch geeft ook expliciet aan dat de verzoekster en de kinderen zich dienen aan te bieden bij ‘la préfecture du val de Marne’ op de luchthaven Charles de Gaulles te Parijs.

Tevens blijkt uit het Dublingehoor van 7 april 2015 dat de verzoekster reeds 26 dagen in Frankrijk heeft verbleven. Gevraagd naar de specifieke omstandigheden van opvang die zich zouden kunnen verzetten tegen een overdracht gaf de verzoekster enkel te kennen dat het leven haar in Frankrijk moeilijker leek en dat ze naar België wou omdat ze veel goeds had gehoord over België. De verzoekster uitte helemaal geen bezorgdheid aangaande een tekort aan opvangplaats voor haar en haar minderjarige kinderen. Bovendien blijkt dat ze in Frankrijk gelogeerd was bij een dame, waarvan ze wel stelt dat ze niet weet op welke plaats ze zich bevond. Het is echter weinig geloofwaardig dat men niet weet waar men verbleven heeft, wanneer het gaat om een verblijf van 26 dagen.

Hoe dan ook, uit het geheel van de bovenstaande elementen kan worden besloten dat de verzoekster niet concreet aannemelijk maakt dat zij geen opvangplaats zal kunnen verkrijgen voor haar en haar minderjarige kinderen. In de specifieke omstandigheden van verzoekster, gezien in het licht van de concrete informatie omtrent de opvangcapaciteiten en – modaliteiten voor alleenstaande asielzoekers met kinderen in Frankrijk, kan niet worden aangenomen dat *in casu* reeds in de bestuurlijke fase die heeft geleid tot het thans betwiste overdrachtsbesluit bijkomende concrete waarborgen dienden te worden gevraagd en verkregen van de Franse autoriteiten.

De verzoekster toont niet aan dat zij en haar kinderen bij de overdracht aan Frankrijk, omwille van omstandigheden eigen aan hun geval dan wel omwille van de algemene situatie voor asielzoekers en Dublinterugkeerders in Frankrijk, bloot zal komen te staan aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Er liggen in de voorliggende zaak geen voldoende zwaarwichtige en op feiten beruste gronden voor om aan te nemen dat de overdracht aan Frankrijk een reëel risico met zich mee brengt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van en artikel 3 van het EVRM.

Met haar betoog maakt de verzoekster de door haar aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

3.3. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE